

[Palle Simonsen]

Situationen vil vel blive den, at underskuddet bliver større, hvis disse forslag går igennem, end det ellers ville have været. Vi tror ikke på, at statsministeren i realiteten får fuld dækning. Det, der er problemet, kan man sige, med de stramninger, som regeringen foretager, er, at de ikke bidrager til at forbedre situationen omkring statsfinanserne, men at de alene skal bidrage til dækning af udgifterne med de mange forslag, som regeringen kommer med, og hvoraf mange, som jeg har nævnt, er af tvivlsom karakter.

Ser vi på den redegørelse, som vi i dag har fået fra budgetdepartementet, må vi, vanen tro, konstatere, at underskuddet nu er vokset med knap 4 mia kr. mere, siden vi diskuterede det i februar. Finansministeren ville ikke høre, da vi sagde til ham i februar, at sådan ville det nok gå, og vi er desværre – for vi må jo sige desværre – af den opfattelse, at det vil komme til at gå betydeligt værre, inden vi er ude af dette finansår.

Budgetdepartementet siger i konklusionen, at der er to metoder til at afhjælpe dette problem, som vi også forstår at det betragter som foruroligende, og det er nye skatter eller besparelser. Som jeg allerede har givet udtryk for, er skattevejen i hvert fald den vej, som man under ingen omstændigheder skal betræde. Det, der i virkeligheden var brug for i dette samfund, hvis der var den økonomiske mulighed, var en skattelettelse, som kunne sætte ny dynamik i gang, for det er jo det, der er brug for, og ikke det modsatte, som regeringen vælger.

Der er altså kun én vej tilbage, det er besparelserne, og jeg synes nok, det er foruroligende, når man nu i redegørelsen kan læse, at statens udgifter målt i faste priser stiger med 5 pct. fra 1981 til 1982. Regeringen og ikke mindst finansministeren har jo ved mange lejligheder givet udtryk for, at man nu havde styr på det offentliges udgifter, man ville føre en stram politik på dette område, og så må vi alligevel konstatere, at staten i realiteten er dårligere til det end kommunerne. Hvad vil regeringen egentlig gøre? Det forslag, som statsministeren omtaler i sin redegørelse om stramning i forbindelse med nye bevillinger, giver vel ikke meget brød i skabet. Vi har gang på gang i finansudvalget set, at man nok har kunnet få en ny udgift igennem ved, at man sparede på én konto,

mens man afholdt udgiften på den nye, men året efter vendte udgiften tilbage.

Derfor må vi sige meget klart til regeringen, at der er behov for at få gennemført besparelser, og når hr. Camre påstod her for et øjeblik siden, at besparelsesforslag led nederlag i valgkampen, bliver jeg nødsaget til at minde hr. Camre om, hvad realiteten ved valget var. Mig bekendt var det socialdemokratiet, der tabte mandater, det var socialdemokratiet, der tabte 9 mandater på den socialdemokratiske handlingsplan. Jeg går ud fra, at hr. Camre også kan erindre, at vi var nogle, der vandt mandater, så det er en fejlagtig påstand, når hr. Camre siger, at besparelspolitikken har lidt nederlag. Men det kan vi i øvrigt diskutere til dommedag. Det, der står tilbage, er, at jeg har alligevel forstået på en række udtalelser fra hr. Camre, også så sent som her i morgenradioavisen, at han nok kan se, at der kan være behov for nogle besparelser.

Under finanslovdebatten gav regeringen tilsagn om, at man, når finansloven var vedtaget, gerne ville drøfte disse ting i finansudvalget. Det har jo vist sig, hvad vi også forventede, at det bliver der ikke noget ud af. Man var alligevel ikke fra regeringens side villig til at gå ind i reelle forhandlinger, og derfor må vi konstatere på nuværende tidspunkt, at regeringen ikke har hverken evne eller vilje til at gennemføre de besparelser, som er nødvendige, for det første for at bidrage til at reducere det underskud på statens finanser, som jeg går ud fra vi er enige om er uholdbart, for det andet for at kunne gennemføre omkostningsreduktioner for det samlede erhvervsliv, og for det tredje for at kunne nå frem til at gennemføre skatteletterelser som et bidrag til at holde indkomsterne i ro. Det er jo det næste og afgørende spørgsmål for regeringen: hvordan vil det lykkes at holde indkomstudviklingen i ave?

Statsministeren har ved flere lejligheder sagt, at politikken gennem de senere år har forbedret konkurrenceevnen. Jeg går ud fra, at regeringen må tilslutte sig, hvad vismændene har sagt for nylig, at der er nu en foruroligende udvikling i gang, hvor alt peger i retning af, at den forbedring, der var, nu forsvinder ud i den blå luft. Så er det, man igen må spørge: hvad vil regeringen gøre over for disse problemer?